

«Незримо вірші скрізь зі мною»

Читала вірші Тетяни Корнійчук... Вражали такою любов'ю і благоговінням до людей, до рідної землі, природи, що захотіла ближче познайомитися з жінкою, яка так закохана в життя. Колишня вчителька міської СШ № 4 Поліна Юхимівна Онанко запропонувала організувати цю своєрідну зустріч, бо і вона шанувальниця її поезій.

... На північній околиці Сарн, поблизу залізниці, загубився в полі будиночок, де й мешкає Тетяна Улянівна. З самісінької весни і до пізньої осені тут все навкруги квітує, цвіте, бо господиня, залюблена в зелені шати, дбайливо викохує їх упродовж всього свого життя, адже присвятила зеленому гомону свої думи, й працює в Сарненській дільниці Ківерцівської дистанції захисних лісонасаджень.

Подвір'я в обійсті Тетяни Улянівни - що барвистий килим. Чого тут тільки немає! І чорнобривці, і настурції-порозпускали свої "коси", і левові ротики, і червона рута...

Багато хто, повертаючись додолу з городів, завжди зупиняється біля садиби Корнійчуків і замилюється побаченим. Адже тут і городина, доглянута дбайливими руками господині та її синів. Вони в усьому допомагають матері, тож восени на подвір'ї лежать гори гарбузів, кабачків, а в погребі зберігаються картопля, буряки, морква...

Тетяна Улянівна щиро ділиться думками: «Де б не працювала - чи то на власному городі, чи то на лісонасадженнях, завжди прилітають віршовані рядки, які складаються в поезії:

Незримо вірші скрізь зі мною кожна мить;

Іду чи їду, і вони плывуть за мною,

І я мов друзям - щирим, їм кажу: «Простіть»

Що не взяла сьогодні зошит свій з собою!»

А пізно вночі, коли все, спить, й вся родина бачить перші сни, Тетяна сідає і пише, пише...

І лиш, як зорями у вікно загляне ніч,

Тоді я з віршами лишаюсь віч-на-віч.

Заснуло все: дерева, трави, квіти, птиці.

Заснули діти, і затих до ранку двір,

Лиш я не сплю. В думках плыву аж до зірниць,

А з-під руки лягають вірші на папір.

Повірю. Що саме вночі і лягають рядками хвилюючі поезії жінки, яка щиро любить Свою Вітчизну, прекрасну Україну. Вона присвятила їй стільки своїх думок, зібравши у жмутку підзаголовки : «Моя Вітчизна, Моїй» Україні», «Відлітають у далекий край сини». Адже Україна - мила, свята земля, на яку ступила першими несміливими кроками, і вперше сказала слово "мама", де син також сказав це слово ще "крихітним малям", адже це «споконвіку діда-прадіда земля».

А яке зворушливе визнання - оспівування Тетяна Улянівна складає у вірші «Без тебе, краю, я не проживу». Слова ці, наче канва, по якій, зона легко йде з життя, долаючи його тривоги, печалі:

Моя Вітчизна — незрівнянна - Україна»,

Я - українка, і гордо в серці це ношу,

Бо Україна — це зажурена калина

І вітерець, що ніжно струшує росу.

Який би вірш Тетяни Улянівни не читала, в кожному оспівує свій

улюблений поліський край, о який вона закохана. Адже на цій благодатній землі "дивляться очима голубими чарівні озера й річки, і хвилюються лани хлібами, Синім морем розлились льони".

Не може героїня жити і без спогадів про шкільні роки, юність. Пориноючи в Спогади, народжує бентежні, поезії "Я із Лосиноного краю", "Білокора берізка", "Мамі", "Пам'ять вперто спогад береже",- "Батьківський край". Ось прочитайте:

Краю мій батьківський!

Чарівна колиска!

Незабутній спогад, що горить завжди.

Ти - мій гай зелений, я — твоя берізка,

І моє коріння напуваєш ти.

А як дізналась, що Тетяна народилась на Волині, де й промайнули її дитинство, юність, то не могла стрими від хвилі бентежної поваги до цієї простої жінки, яка так трепетно може висловити порухи своєї душі. Для неї це – «Край квітковий, ніжний, загадковий, « край журавлиний, веселковий»... Вчитайтесь, з якою ніжністю Тетяна Улянівна пригадує рідні місця:

Біля двору верби, мов сестрички,

Наче косами, віттям переплелись,

На яблуні про щось дзвенять синички,

З гнізда лелеки в небо піднялись.

Читала. Думки роїлись, але одна — Що талант Тетяни Улянівни забрунькувався від любові до рідного краю, неповторної поліської природи," які вона обожнює, - переконувала, точніше піднімала, наче на крила. Як добре, : навіть у таким нелегким часі, в таких складнощах життя поміж нас трапляються такі світлі душею, серцем і помислами люди, як Тетяна Улянівна. Ну як ще інакше розцінити ось такі одкровення:

З тобою, земле, розмовляю як з живою,

Подяку шлю тобі і свій низький уклін .

За те, що в спеку напуваєш всіх водою,

Відповідаєш на добро добром усім.

Щасливий той, хто тебе, земле, розуміє,

Хто не жаліє сил для тебе і тепла,

Лиш він по-справжньому побачити зуміє

Красу життя, що ти нам земле всім дала.

Тематика віршів Т.У. Корнійчук різноманітна. Особливо хвилююча — про жінок. Вона присвятила для них поезії "Мама", "Свято всіх жінок на Світі", "Мамі", "А матусі не треба багато". Адже сама - турботлива, ніжна мама, щедра душею. Як би не трапилося їй у житті /адже всього буває/ то вона не впадає у відчай, сі навпаки, тримається, її оптимістичні нотки характеру допомагають витримати будь-яку складну ситуацію. А як співає Тетяна українські пісні! Який чудовий голос має! Особливо любить виводити "Волинь моя". Й сини тягнуться за матір'ю. Іван, Ярослав та Роман грають, н а музичних інструментах, вчать у музичній школі. Роман, правда, зараз вчиться в медучилищі.

- Коли співаю, — говорить, жінка, - то й працюється легше, не таким безвихідним видається наше складне: сьогодення» А ще вижити допомагають вірші.

Сто віршів... Знаю, небагато,

Та вірю: більше напишу.

І надіюсь, що настане свято,

Коли сміливо всім скажу:

"читайте! Це я для вас писала,
А йду до вас не з майбуття,
Я просто сіяла і жала,
Й любила кожну мить життя".

Що скажете? Незрівнянно щира простота і відвертість
прийдешні - кращі часи. Що оптимістка, то оптимістка, й прагнення та
сподівання Тетяни Улянівни пов'язані з людьми, з якими поруч працює,
живе.

Р. БРИЧКОВА.